

EN RAS. ETT BLOD. INGEN NÅD.

Terre Hfolket

LISA HÅGENSEN

PUREBRED II

PUREBRED II

HERREFOLKET

DORAS BOK

Som börjar tre år före Thorbis bok,
Flykten från Olympo

1.

Det snarkar lågt från onkels sovrum när jag smyger genom huset mot hallen och dörren ut. Jag känner efter att håret är helt dolt och drar jackans luva så långt ner över pannan jag kan. Det är mörkt ute, och risken att någon ska se mina ögon är liten, men jag vågar inte chansa.

Den dagen jag inte vill leva längre kan jag gå ut mitt på dagen utan luva och se på människorna i staden helt öppet. Det skulle ta hand om mina problem på ett mycket konkret sätt, men jag är inte riktigt där än. Faktum är att jag inte vill dö, även om jag inte kan leva som jag gör länge till. Jag måste härifrån.

Att ta mig ner från Kanten är det allra svåraste. Trots att det är sent är folk ute och rör sig, och jag vågar inte möta dem ens med nedböjt huvud. Risken är alldeles för stor att de börjar fundera på vem jag är. Botten är en annan sak, med sitt myller av skeva små skjul till hus och mörka, trånga gränder där varannan människa går med huvudet sänkt. I Botten vågar jag nästan låtsas att jag är normal. Jag ser ungar som röker zig och småungar som slåss och älskande par som hänglar i smyg med skrämde blickar åt alla håll. Spillrorna svävar förbi mig som förvirrade själar i sina skelettmagra kroppar, jag undrar hur de ser

världen genom de där tefatsstora pupillerna. Vid ett av de små husen nära östra grinden står en pojke och flicka och pratar. Jag känner igen dem. Pojken bor i huset, jag tror hans föräldrar är döda, men han verkar vara en sån som reder sig själv. Hans svarta hår är långt och alltid uppsatt i en hästsvans och hans näsa är lite böjd. Flickan är det vackraste i min värld, den jag drömmer om i mitt ensamma rum i huset på Kanten. Hon har lockigt, brunt hår och guldskimrande ögon och hennes kinder är fulla av fräknar. Mira heter hon, jag har hört pojken kalla henne det flera gånger. Mira. Till och med hennes namn är vackert.

Om jag bara hållit mig till skuggan hade jag kunnat stanna och se på henne ett tag, men månen lyser upp den smala gatan och jag går mitt i dess sken. Det är bara att böja ner huvudet och hoppas att de inte reagerar på min jacka när jag går förbi. Den är alldeles för ren för Botten. Jag slinker in i den mörka passagen som leder till grinden och klämmer mig förbi de halvöppna gallren och tar ett djupt andetag. Fri. Så fri jag kan bli. Om jag inte vänder mig om och ser Olympos välvda velodrommurar kan jag låtsas att jag är på väg härifrån. Framför mig breder världen ut sig, tom och ödslig. Bortanför tomrummet börjar livet. Jag är säker på det. Vi kan inte vara de enda kvar, som Styrelsen försöker slå i oss.

”Hej”, säger någon bakom mig. Någon? Jag skulle känna igen den rösten var som helst. Det är hon. Flickan. Mira.

”Hej”, säger jag, förundrad över att mina stela läppar kan få ur sig någonting alls. Hur ska jag kunna ta mig förbi henne utan att hon ser mitt ansikte? Gå, manar jag henne inom mig, du har sagt hej nu, bara gå. Gå hem.

”Jag har sett dig flera gånger. Är inte du här ute ganska ofta?”
Jag sväljer och nickar.

”Men jag känner inte igen dig. Eller ... jag känner inte igen dina kläder. Du går inte i skolan, va?”

Jag skakar på huvudet och känner hennes närvaro bakom mig lika tydligt som om hon lagt händerna på mina axlar.

”Så du är äldre då? Bor du på Kanten? Är du läkare eller nåt?”

Jag väljer att nicka den här gången, för jag bor uppe på Kanten, även om jag inte är läkare. Eller nåt.

”Här är vackert”, säger hon, och trots att jag bara kan se rakt fram i min stora luva känner jag att hon ställer sig bredvid mig. ”Det ser magiskt ut.” Hennes arm skjuter fram och jag kan se hennes pekfinger vifta mot den månskensindränkta ödemarken och dess vindpinade buskar.

”Mm”, håller jag med.

”Vem är du egentligen?” Hon dyker upp i mitt synfält och jag slår skräckslaget ner blicken och hoppas att hon inte hann upptäcka något, men jag kan höra att hon drar efter andan. ”Freak, det är ju du.”

Freak. Ja, det är just vad jag är.

”Förlåt. Förlåt mig, jag menade inte att säga... Förlåt.”

Jag sluter ögonen, men det är för sent, hon har redan sett dem. Innan jag hinner röra mig tar hon tag i min jackärm.

”Gå inte. Snälla du, gå inte. Jag ska inte ropa på nån.”

Det är helt överkligt. Här står jag äntligen med henne, Mira, i månskenet utanför staden, precis som jag fantiserat om tusentals gånger, och jag är fullkomligt livrädd och hänförd på samma gång. Mer livrädd än hänförd, dock. Klarar jag mig ur det här har jag i alla fall fått mer stoff till mina drömmar.

”Jag tycker dina ögon är vackra”, säger hon. ”Lite skrämmande, men mycket vackra. Kan jag inte få se dem igen?”

Som om jag står längst upp på velodromens kant och bara behöver luta mig fram för att falla mot min död, öppnar jag ögonen och möter hennes. Vi ser på varandra och hon ler plötsligt och blir om möjligt ännu vackrare.

”Så otroligt”, mumlar hon. ”Blå ögon.”

När hon åter höjer pekfingret backar jag ett steg för säkerhets skull, och hon skrattar till. ”Hej”, säger hon. ”Jag heter Mira.”

”Dora”, säger jag. Det vet hon naturligtvis redan. Alla vet vad freaket heter.

”Hej Dora, det är väldigt ... spännande att äntligen få träffa dig. Du går ju inte i skolan.” Ett konstaterande. Naturligtvis går jag inte i skolan, och Mira inser att hon just sagt något korkat. ”Vilket jag tycker är synd”, räddar hon upp situationen.

”Min onkel är min lärare”, säger jag, för jag vill inte att hon ska tro att jag är utbildad.

”Det är klart han är. Du, kan du inte ta av dig luvan?”

Nu backar jag ett steg av ren överlevnadsinstinkt.

”Okej, det var kanske dumt sagt. Om jag kommer hem till dig, då?”

”Hem till mig?” Har jag nämnt att jag läser böcker? Det finns inte mycket annat att göra när man är ensam mest hela tiden, och det finns antagligen inte en enda bok i Olympo jag inte läst minst femtio gånger. En av dem tänker jag på ibland. Den utspelar sig på ett zoo, där nästan alla världens djur finns inspärrade som tidsfördriv för vetgiriga människor. Det zoo jag själv lever i har varit ganska obesökt fram till nu.

”Ja ... Om du vill, alltså. Får du ta hem vänner?”

”Vänner?” Ordet har en underlig smak och en form jag aldrig tidigare känt.

”Vänner”, konstaterar hon och ler och hur ska jag kunna säga nej?

Det går några ångestfulla veckor innan jag samlar tillräckligt mod att fråga onkel om jag får ta hem en vän. Han blir upprörd, och får på något vis ur mig allt om mina sena promenader i Botten och utanför staden.

”Ute och vandrar?” skriker han så högt att det slår lock för mina öron. ”Har du förlorat förståndet?”

”Men jag blir galen av de här väggarna”, skriker jag tillbaka. ”Galen, hör du det?”

”Vad tror du händer om tillsyningsmännen hittar dig, Dora? Överenskommelsen jag har med Morman tillåter inga promenader. Du är bara skyddad i mitt hus. Om vanligt folk nere i Botten får tag på dig ...” Vad de skulle kunna tänkas göra är tydligen mer än vad onkel vågar avslöja. ”De skulle inte ens åka dit för det,” avslutar han lite lugnare.

Efter uppläxningen går han i alla fall med på att Mira kommer hit. Delvis, tror jag, för att kolla upp henne, och delvis för att han inbillar sig att om jag har en vän som hälsar på då och då kommer jag att hålla mig hemma på kvällarna. Där har han fullständigt fel. Jag tänker aldrig låta mig spärras in.

Mira bor i ett av de små plåthusen mitt i Botten. Precis som nästan alla andra hus i Botten är det omgärdat av ett lågt plåtplank, och i den lilla trädgården innanför odlar de grönsaker. Jag vet det, för jag har stått utanför hennes hus många gånger. I kväll är jag dock inte här för att spionera från mitt vanliga krypin vid det trasiga planket tvärs över

gatan. För en gångs skull är mitt ärende legitimt.

Det händer inte mycket i den här delen av staden, där de flesta är trötta bönder som med krökta ryggar passerar mig där jag trycker i skuggan. Miras föräldrar har inte kommit hem än, trots att det börjar bli sent, och inga mörklockiga huvuden syns i det enda fönster som vetter mot gatan. Ryggen glider som av egen vilja längs det trasiga planket och jag lutar pannan mot knäna och hoppas att hennes föräldrar kommer snart, så hon kan lämna sin lillebror och gå ut.

”Dora?”

Jag rycker till så hårt att jag slår huvudet i planket. Framför mig sitter Mira på huk med en konfunderad blick i sina bruna ögon. ”Hej”, får jag ur mig, som om det är helt normalt att sitta och sova mot ett trasigt plank i Botten. Det kanske det är.

”Thorbi sa att det sitter en död spillra härute. Han var så orolig att jag var tvungen att gå och se efter.”

”Thorbi?” säger jag och tänker att nu har jag sjunkit så lågt det bara går. En neddrogad, död spillra? Fast nej, för de flesta i Olympo är en neddrogad, död spillra fortfarande flera snäpp högre upp på samhällsstegen än stadens freak.

”Min lillebror. Mamma och pappa jobbar över. Jag är barnvakt. Har du väntat på mig utanför östra grinden?”

Hur kan hon vara så lugn och prata på som om vi är två helt vanliga människor? ”Jag har ... Min onkel säger att det är okej. Du får komma och hälsa på”, hasplar jag ur mig och ser oförstående på hennes utsträckta hand när hon reser sig.

”Bra. Här, låt mig hjälpa dig upp.” Hon tar tag i min hand och drar mig på fötter, men hon släpper mig inte, står bara och håller min hand i sin och försöker förgäves

se mitt ansikte innanför den skyddande luvan. ”När kan jag komma? Är i morgon för tidigt? Mamma och pappa ska inte jobba över då, det är deras tur att sluta vanlig tid.”

”I morgon blir jättebra”, säger jag och hoppas att onkel inte ska iväg på möte eller något och säger tvärt nej.

”Då ses vi i morgon. Vilken tid?” Hon släpper min hand och jag saknar henne redan.

”Sju? Kan du klockan sju?”

Klockan sju i morgon blir bestämt och jag tar mig hem likt en förvirrad spillra, men hög på rädsla och längtan istället för underliga svampar.

2.

Om jag känt mig som ett djur i en bur tidigare är det ingenting mot hur jag känner mig nu. Onkel har förberett en enklare måltid, och dukat bordet där tidigare matgäster enbart bestått av det fåtal Styrelsemedlemmar som inte tror att det jag lider av är smittsamt. På det sätt han ställt tallrikarna och glasen förstår jag att han tänker placera Mira intill mig och själv sätta sig mittemot henne, så han kan studera hennes reaktion varje gång han ställer en fråga. Jag undrar om hon förstår vad hon kommer att utsättas för, där jag går fram och tillbaka i min bur till hus och väntar på att klockan ska bli sju.

Det finns en spegel i vårt hus. Den sitter på väggen i onkels sovrum. Jag har av förklarliga skäl inte tittat i den sen jag var liten, men nu får jag nästan lust att gå in i hans rum och spegla mig. Hårfärgen kan jag, den ser jag varje gång jag flätar håret, och hudfärgen lyser mot mig så fort jag höjer handen. Mina ögon har jag dock inte sett på över fem år, då jag äntligen begrep vilket freak jag är. Jag kunde inte få mig till att klösa ut dem, utan nöjde mig med att klippa av mig allt hår. Onkel blev ledsen när han såg vad jag gjort, och mitt kala huvud fick mig att känna mig ännu mer utsatt, så jag lät håret växa ut och har undvikit spegeln sen dess.

Det knackar på dörren. Jag hoppar till och känner hur svetten bryter fram i armhålorna och jag är precis lika livrädd och hänförd som jag var den magiska kväll då Mira och jag först träffades. Onkel öppnar dörren och jag hör ett artigt mummel och ser att de skakar hand, och sen kliver hon in i min värld och luften tar slut omkring mig. Jag sätter mig som i dvala intill henne vid bordet och undrar om de förstår att jag inte bara är ett freak på utsidan, jag är ett på insidan också.

Inte förrän under Miras tredje besök låter onkel oss gå till mitt rum. Uppenbarligen har hon fått hans godkännande, och det förvånar mig egentligen inte. De har pratat en hel del under våra måltider, och han verkar uppskatta hennes uppriktighet. Hon försöker aldrig lura ut vad han kan tänkas vilja höra, utan säger vad hon tycker. För någon så betydelsefull som onkel är det antagligen uppfriskande.

”Äntligen,” säger Mira när jag stänger dörren om oss. Hon ser på mig som ingen har sett på mig förut. ”Jag klagar inte, för jag har aldrig ätit godare mat än den jag får här, men det är dig jag vill träffa.”

Träffa, eller studera? Något obehaglig till mods sätter jag mig på sängen. Mira ser sig om innan hon sätter sig på stolen vid mitt skrivbord. ”Får du ha böcker på ditt rum?”

”Ja, naturligtvis, jag läser dem ju.”

Mira rycker på axlarna. ”Jag trodde jag skulle svimma första gången jag kom hit och såg alla böckerna i hyllan i rummet där vi äter. Tur att jag har hunnit vänja mig, annars hade jag väl tuppat av när jag såg de där.” Hon pekar på mina böcker.

Plötsligt ser jag mitt rum med Miras ögon. Hennes hus är litet, så litet att det bara kan bestå av köket med fönstret mot gränden och två små sovrum som vetter mot baksidan. Mitt rum är stort nog för både säng, skrivbord och garderob, och rummet där vi sitter och äter och onkel arbetar är säkert tre gånger så stort och har både matsalsmöbel, bokhyllor, skrivbord och fåtöljer. De har inte ens rinnande vatten eller badrum i Botten, utan måste gå till en vattenplats för att hämta vatten och till en av toalettängorna när de ska gå på toaletten eller duscha.

”Förstår du inte?” säger hon, otålig över min brist på respons. ”Det finns inga böcker i Botten. Och de jag sett i skolan är inlåsta i lärarrummet.” Hon tar upp en bok och väger den i handen innan hon försiktigt öppnar den. ”Första gången jag håller i en, vet du.”

Jag vet inte vad jag ska säga. ”Vill du låna den?” flyger det ur min mun innan jag hinner sansa mig.

”Är du galen? Det är ingen som vet att jag är här. Jag kan knappast komma hem med en bok i handen.”

”Du kan få läsa dem när du är här.”

”Tack. Tack, det är jättesnällt, men jag vill hellre vara med dig.” Hon reser sig upp och tvekar bara ett ögonblick innan hon sätter sig intill mig i sängen. ”Det är svårt att prata när din onkel sitter och stirrar på mig”, viskar hon och drar upp min tröjärm och stryker lätt med fingret över min arm. ”Du har så otroligt ljus hud.”

Värmen sprider sig över huden som om hennes fingertopp glöder. En del av mig vill dra ner tröjärmen, en annan del vill att hon aldrig ska sluta. Hennes hand lämnar min arm och rör sig mot mitt hår. ”Nästan som guld”, viskar hon och drar ur hårsnodden och löser upp flätan. Fingrarna kittlar min nacke och sänder ilningar av

välbehag genom min kropp. ”Det är helt otroligt. Vet du vilken ras du är?”

”Va?” Förtrollningen är bruten. Men vad hade jag väntat mig?

”Vet du vilken ras du tillhör, menar jag?”

”Människorasen, naturligtvis.” Jag tar bort hennes hand och med ansiktet bortvänt flätar jag om håret. Blodet bultar under huden när jag böjer mig ner och letar efter hårsnodden.

”Du vet vad jag menar.” Mira ler överslätande och viftar med snodden. När jag försöker ta den fattar hon tag om min fläta och virar den försiktigt på plats.

”Jag förstår vad du tror att du menar, Mira”, säger jag och försöker komma ihåg orden som onkel sa dem för många år sen. ”Det finns bara en människoras. När de förbjöd raser och tvingade fram den där mixen som gör att alla ser likadana ut, var det inte olika raser de förbjöd, det var olika färger.”

Mira rynkar pannan. ”Vad menar du?”

”Det finns djur, vet du, eller fanns i alla fall, ute i världen. Jag har läst massor om dem.”

”Vi har pratat om djur i skolan.” Mira låter förolämpad, som om hon tycker att jag kastar alla böcker jag läst i ansiktet på henne. Det kanske jag gör. ”Hästar och hundar och kor och allt möjligt.”

”Okej, då tar vi hästar som exempel.” Ska jag resa mig upp och gå och sätta mig i stolen, eller stanna kvar i sängen med henne? Är allt förstört nu? Det spelar ingen roll, är hon bara här för att kolla in freaket kan hon lika gärna gå. ”Det finns, eller fanns, jag vet inte, jättemånga hästraser. Vi väljer fullblodshästen. Den kunde ha en hel del olika färger. Vissa färger var inte tillåtna, så dem avlade man

bort. Människorna var som fullblodshästarna. Samma ras men med olika färger. När de där världsledarna beslöt att bara en färg var tillåten, försökte de avla bort alla andra. Färgavel, inte rasavel, alltså.”

”Oj”, säger Mira. ”Så har jag aldrig tänkt på det förut. Men du har rätt, det enda som skiljer dig från alla andra är dina färger. Och de är fantastiska.” Hon ler det där otroliga leendet, och jag känner hur mina mungipor åker upp och vi skrattar. Det är ljuvligt att skratta åt det värsta som kan hända en människa, fel färger. Det är ännu ljuvligare när hon böjer sig fram och nuddar mina läppar med sina.

”Det här är förbjudet”, andas jag in i henne, och jag känner hur hon nickar.

”Inte som att inte vara av mixad ras”, hon biter mig försiktigt i läppen, ”och det här är bara förbjudet i Olympo, av Styrelsen. Det kan inte vara lika farligt.”

Jag smakar på hennes läppar, låter min tunga glida över hennes och vill varna henne. Säga att hon inte vet vad hon gör, att det finns konsekvenser med att närma sig en människa som inte varit riktig nära någon annan sen hon blev stor nog att kunna äta själv. Men ord betyder ingenting längre, jag trycker bara min kropp så nära hennes jag kan och tänker att ingen av alla de kyssar jag läst om ens kommer i närheten av det här.

3.

Vintern rör sig makligt mot värmen och jag lever i ett sällsamt rus fyllt av Miras hela väsen. Hon har invaderat mitt liv och jag kan inte ens öppna en bok längre. Jag har glömt bokstäverna.

”Hur kan nåt så härligt vara förbjudet?” viskar jag med läpparna mot hennes bröst.

”Aj, du bits ju.” Mira skrattar och försöker lyfta mitt huvud. ”Förbjudet? Gör som jag. Tänk inte på det.”

”Svårt. Jag tänker på dig hela tiden.”

Mira drar fingrarna genom mitt hår och tvingar mina ögon att möta hennes. ”Vad ska vi göra, tycker du?”

Fly.

Det är inte första gången jag leker med idén. Om jag stannar här, instängd i onkels hus högst upp på Kanten, överlever jag inte min tjugoårsdag. Vad än Styrelsen säger tror jag att det finns människor ute världen. Människor som ser ut som jag. Freaks. Tillsammans med dem skulle jag inte vara missfostret.

”Vi ska ta oss härifrån, Mira, och jag har en plan. Vi ska bygga ett segelskepp som går på sand. Vi har tre år på oss att lista ut hur.” Om tre år fyller vi arton. Det är då Styrel-

sen bestämmer vem Mira ska leva med. En sak är helt klar. Det kommer inte att bli med mig.

Mira drar mitt ansikte tätt intill sitt och vi andas samma luft. ”Jag ska fly med dig”, viskar hon. ”Så småningom. Sluta prata nu och gör nåt.”

När onkel kommer hem är min säng bäddad och Mira och jag sitter fullt påklädda i matrummet och tittar i en bok.

”Hej flickor, har ni ätit?”

”Grytan från i går”, säger jag och stänger snabbt boken. ”Det finns till dig också.” Onkel går ut i köket och jag bläddrar fram sidan vi just studerade.

”Men hur ska vi kunna bygga en sån?” viskar Mira.

”Vet inte. Än.” Segelskeppet breder ut sig över hela uppslaget och guppar på de stormiga vågorna som en ärtskida i kokande vatten.

”Och här finns ju inget vatten, bara sand”, fortsätter Mira.

”Vi får sätta hjul på.”

”Hjul? Var ska vi få tag på det? Det enda som har hjul är skottkärrorna, och de hjulen är alldeles för små.”

”Måste du vara så negativ?” Jag smäller ihop boken och ställer irriterat tillbaka den i bokhyllan.

”Negativ?” Miras ögonbryn åker upp. ”Jag är bara realistisk, Dora...” Hon avbryter sig när onkel slår sig ner med en rykande tallrik kålgryta.

”Så”, säger han och blåser på den varma maten. ”Vad läser ni i skolan, Mira? Pratar ni nåt om demokrati?”

Nästa gång Mira kommer går hon runt i rummet som en äggsjuk höna och nyper i bordsduken och rättar till

tavlorna. Jag vet inte vad en äggsjuk höna är, men jag tror liknelsen innebär att man har något man vill göra eller säga. Onkel är dock pratsjuk och låter oss inte smita in i mitt sovrum.

”Ska vi spela fem i rad?” föreslår jag.

”Bra idé”, säger onkel. ”Jag möter vinnaren.”

Mira lutar sig över spelbrädet när onkel äntligen lämnar oss för att gå ut i köket. ”Dora, det är en sak jag vill fråga.”

”Okej?” säger jag besviket. Är det prata hon vill göra? Det var inte vad jag trodde.

”Te, flickor?” ropar onkel, och när vi svarar ja börjar vatten forsa ur kranen. Mira tar tillfället i akt.

”Får jag berätta om dig för Laban?”

”Nej”, utbrister jag. ”Vem är Laban?”

”Min bästa vän.”

Pojken i hästsvansen? Bästa vän? Det var mer än jag visste.

”Bästa vän förutom du, alltså”, förtydligar Mira.

”Vadå? Är ni ... Har ni varit tillsammans?”

”Som du och jag? Naturligvist inte. Vi är vänner. Han är inte som de andra i skolan. Man kan prata med Laban om viktiga saker.”

”Varför vill du prata med honom om mig? Om oss?”

”För att du gör mig lycklig, och han förstår att det är nåt. Och för att han kan hjälpa oss med segelskeppet. Han är klok.”

”Menar du att vi ska ta med honom när vi flyr?”

”Ja.”

”Vad tycker han om freaks, då?”

”Säg inte så om dig själv”, viskar Mira. ”Du är den vackraste som finns. Det kommer Laban också tycka. Han har inga fördomar.”

Ett ljudligt skrammel avslöjar att onkel och tebrickan är på väg.

”Vad har ni läst i skolan idag?” frågar onkel och dukar upp tekoppar och grillade äppelskivor. Varför är han så intresserad av vad Mira lär sig i skolan? Försöker han få uppslag till min utbildning eller kallpratar han bara?

”Tack”, säger Mira och tar emot sin kopp. ”Jag tog upp det där med demokrati som du pratade om. Det är intressant. Men mister Herloff avbröt mig när jag började jämföra demokrati med styret i Olympo, så vi kom ingenstans. Jag pratade med min vän Laban om...”

”Fem i rad”, avbryter jag och lägger min sista sten på brädet. ”Jag vann.”

När teet är urdrucket och Mira och jag går till ytterdörren och säger hej då viskar jag att det är okej. Hon får berätta om mig för Laban. Jag går med på vad som helst om det bara kan ta mig härifrån.

Nästa morgon har min hals svullnat och febern får mina öron att brusa.

”Det här händer tyvärr när man lever isolerad, gumman”, säger onkel och försöker få i mig lite mat.

”Jag vill dö”, stönar jag och skjuter bort tallriken.

”Alla som kommer hit tar med sig bakterier de själva är immuna mot. Ni har nog suttit för nära varandra och viskat hemligheter, du och Mira. Försök få i dig lite te, i alla fall.”

Suttit för nära varandra och viskat hemligheter? Han skulle bara veta.

”Jag går och hämtar Porter. Han kommer säkert på vad det är för fel på dig.” Porter är Olympos bästa läkare. Det har sina fördelar att inneha ett högt ämbete.

Porter ordinerar mycket vätska, sömn och en illaluktande

örtdekokt. Dagarna släpar sig fram och jag blir sakta bättre, även om jag håller på att förgås av leda. Det är inte bara Mira jag längtar efter. Skamfullt nog saknar jag mina hemliga promenader i Botten och spioneriet under min djupa luva. Mira har ingen aning om att jag följer hennes rörelser nästan alla de kvällar hon inte är här.

”Ät snälla Dora”, säger onkel och vågar inte lämna mig ensam för att gå till arbetet i Styrelsen.

”Kan inte”, säger jag och tvingar i mig vatten och örtdekot.

Mira kommer och hälsar på. Jag kan höra henne och onkel klirra med tekoppar och prata ute i rummet. Han låter henne bara komma in till mig några minuter innan hon går, eftersom han är rädd att hon ska trötta ut mig. Trötta ut mig? Jag dör hellre av Miras sällskap än av tristess.

En kväll sätter hon sig på min sängkant och drar med fingret över min kind.

”Jag har pratat med Laban”, viskar hon. ”Han vill bygga segelskeppet med oss och fly från Olympo. Han säger att det är en strålande idé, Dora.”

Laban vill alltså fly med oss. Jag vet inte om jag tycker det är bra eller dåligt. Kan han hjälpa oss med segelskeppet är det väl bra, antar jag, för själva klarar vi det nog inte. Febern gör mig förvirrad. Men inte förvirrad nog att undra vad Mira pratar om när hon slutar diskutera flykten och glider in på ämnen som demokrati och folkets vilja. Hon låter som ett eko av onkel och en obestämd oro får mig att vända mig från henne och stirra in i väggen. Mira tror det är febern som gör mig underlig.

Några dagar senare upptäcker jag till min förvåning att jag är hungrig och kravlar med viss möda ur sängen. Kastruller slamrar i köket och onkel hummar en gammal

slagdänga om olycklig kärlek och död. Han låter som den oförargliga farbror han låtsas vara, men jag vet bättre.

”Tala inte om det för nån”, förmanade han mig när jag kom på honom. Jag var elva år och kände ingen. Vem skulle jag tala om det för? Böckerna? ”Det jag håller på med är farligt, Dora. Kan jag lita på dig?”

Onkel kan lita på mig. Jag visade det inte ens för Mira när jag öppnade min själ och lät henne komma in. Han däremot, har berättat för henne. Det är jag säker på.

”Är du uppe?” säger han när jag kommer in i köket. ”Får jag känna på dig.” Han lägger handen på min panna. ”Febern har gått ner. Är du hungrig?”

”Ja.” Det känns som jag inte ätit på två veckor. Det har jag nog inte, vid närmare eftertanke.

”Bra. Gå och sätt dig i fåtöljen, så kommer jag ut med lite mat. Ta på dig en filt.”

Med slutna ögon lutar jag huvudet mot ryggstödet och minns den där kvällen för snart fyra år sen. Mumlande, upphetsade röster väckte mig och jag lyssnade vid min dörr tills rösterna tonade bort och ytterdörren stängdes. Onkel fick en chock när jag konfronterade honom och satte en klunk pota i halsen i rena förskräckelsen.

”Varför vill ni störta Presidiet?”

Onkel pekade på mig och hostade. ”Vad gör du uppe mitt i natten? Du tjuvlyssnade väl inte?”

”Jo. Vem pratade du med?”

Presidiet är det bestämmande organet i Styrelsen. I det sitter de maktens män och kvinnor som håller i marionetttrådarna och får Styrelsen att dansa. De är inte många, presidievargarna, och jag har bara träffat två förutom onkel. Det är Morman, Presidiets överhuvud, och miss Otilla. Varje gång hon tittar på onkel får hon något glupskt

i blicken. Som tur är avskyr hon mig mer än hon åtrår honom.

Onkel berättade allt för mig den natten, han hade inget val. "Yttra aldrig ett ord om de läkare och lärare som var här i natt", förmanade han mig. "Vi avrättas om Presidiet får veta vad vi håller på med. Men det vi gör är viktigt. Systemet här har blivit totalitärt. Förr värnade Presidiet om allas överlevnad. Nu värnar det bara som sig själv. Olympoborna är inga idioter. De klarar av att fatta viktiga beslut och de har rätt till medbestämmande. Problemet är att väcka folket. Få dem att vilja kasta sina bojor och gå samman och kämpa för demokrati."

Jag förstod inte mycket av det han sa då, men det gör jag nu. Och onkel har väckt Mira, det är jag rätt säker på.

4.

Mira sträcker på sig och fnissar när jag låter mina fingrar vandra över hennes mage mot sidan, där hon är som mest kittlig.

”Vi borde ta på oss, din onkel kommer när som helst.”

”Han är inte hemma än på en stund”, säger jag efter en blick på väggklockan. ”Men vi har lite att prata om, Mira.”

”Jag vet. Segelskeppet. Laban försöker lista ut var vi kan få tag på ett tillräckligt stort tyg till segel.”

Det var inte segelskeppet jag tänkte på, men visst, vi kan ta det först. ”Kan vi inte sy ihop massa filter?”

”Inte ens filtarna här uppe på Kanten är hållbara nog.” Hon tar tag i min filt och drar hårt, och det knakar oroväckande i det glesvävda tyget. Jag nickar och låtsas att jag inte hörde det där om *inte ens här uppe på Kanten*.

”Det är en annan sak ...” Mira tystnar, som om hon vet att jag inte kommer tycka om det hon har att säga. ”Vi behöver Vico.”

”Vico? Vi behöver inte den dryga översittaren till nåt.”

”Varför säger du så? Du har inte ens träffat honom, Dora.”

Träffat, nej. Men jag har sett honom. Jag har sett den långa, bredaxlade Vico med sitt mörka, snaggade hår och självsäkra leende fjäska runt Mira och, ja, jag vet inte vad

han har sagt till henne, eftersom jag bara kunnat studera dem på håll, men att han är upp över öronen kär kan en idiot lista ut.

”Det är min plan.” Jag hör hur barnslig jag låter. ”Du ville ha med Laban, och det är okej för mig. Vico är inte okej.”

”Men lägg av”, fräser Mira och plockar upp sina byxor från golvet. ”Din plan, va? Det var knappast en plan när du var ensam. Det var bara du och en idé du hade om att du skulle fly härifrån. Lycka till med det ensam, Dora. Vet du hur många som har försökt och dött?”

Mira är så arg att hon trycker ner båda benen i samma byxben, och det gör henne ännu mer rasande. Hon svär som en gödselarbetare innan hon lyckats sorterat in varje ben där det hör hemma.

”Vad är det”, säger hon när jag inte svarar. ”Vad tänker du på?”

”Att jag önskar att jag inte älskade dig så mycket.” Vilket är sant. Ibland var det lättare att vara ensam. Då behövde jag i alla fall inte oroa mig över att bli lämnad.

Mira svarar först inte, plockar bara upp sin tröja från golvet och drar den över huvudet. ”Det önskar jag också. Att jag inte älskade dig så mycket, menar jag”, skyndar hon sig att säga när hon ser mitt ansiktsuttryck. ”Det hade varit mycket lättare att vara förälskad i Vico. Jag är inte dum, jag vet att han är kär i mig och det är inte omöjligt att Styrelsen skulle låta oss leva tillsammans. Men det är dig jag vill ha, bara dig, och det är freaking ... förlåt, det är skitjobbigt.”

”Varför måste vi ha med Vico?” Jag ser henne frustrerat platta till håret som sprakar av elektricitet från tröjan och undrar om hon fortfarande är bara min.

”För att han är son till en av uppfinnarna och kommer att

bli en av dem när hans lärlingstid är över. Han är super-smart när det gäller tekniska saker, och vi behöver honom om vi ska kunna bygga segelskeppet. Han är den enda som kan göra ritningen och konstruera hjulen.”

”Är du säker på att han vill härifrån? Han har det rätt bra som det är.”

”Om han tror att det är enda sättet att få mig, vill han det”, säger Mira och reser sig upp.

”Vad menar du? Vad tänker du göra?”

”Bara låta honom tro att vi är ihop. Det betyder inget, Dora, var inte orolig. Jag måste gå hem och göra läxorna nu.” Hon böjer sig fram och kysser mig lätt. ”Det är bara dig jag vill ha, det vet du.”

Så är hon borta, och jag kan inte fråga det där andra jag undrar över. Det jag misstänker.

Ytterdörren har knappt stängts efter Mira innan den öppnas igen. Jag skyndar mig att klä mig och hör onkel ropa att han är hemma.

”Var det Mira jag såg gå härifrån?” frågar han och hänger av sig jackan.

”Ja, hon kom en sväng, men hon hade läxor att göra”, säger jag och studerar honom i smyg. Hans besvikna min konfirmerar min misstanke. ”Hurså? Ville du prata med henne?”

”Nej, nej”, mumlar onkel som den lögnare han blivit, och går in i sitt sovrum utan att se mig i ögonen.

När träffas de, onkel och Mira? Det kan inte bara vara vid middagarna, även om deras diskussioner ljungar över tallrikar och skålar samtidigt som jag inget hellre vill än att

tacka för maten och dra med Mira in i mitt rum. En mer och mer engagerad Mira, kan jag tillägga. Plötsligt har hon börjat brinna av rättfärdighetens eld och när onkel ger sig av till ett av sina hemliga möten och vi äntligen kan älska, vill hon diskutera hur fel det är att folk inte har mer att säga till om.

”Som du, till exempel”, säger hon. ”Det är vansinnigt att du inte är accepterad bara för att du är ljus.”

Försök ändra på det, du, tänker jag.

”Och det där att man måste leva och få barn med dem Styrelsen bestämt”, fortsätter hon, uppeldad av sina egna ord. ”Det är fruktansvärt odemokratiskt.”

”Men det beror ju på inavelsrisken”, säger jag.

”Man borde ändå få vara med och bestämma.” Mira ger sig inte. ”Dessutom borde det inte få finnas nåt förbud mot samkönat sexuellt utbyte.”

Här höjer jag ögonbrynen. ”Samkönat sexuellt utbyte? Det var det mest avtändande uttryck för vad vi håller på med jag nånsin hört. Du behöver inte klä av dig, jag har tappat lusten.”

En tystnad växer mellan oss.

”Mira”, jag tvekar. ”Vill du inte fly längre?” Mira har varit eld och lågor över segelskeppet, men nu vill hon bara diskutera demokrati och sist hon var här hade hon ett sugmärke på bröstet som jag inte minns att jag har gjort. Jag vågade inte fråga henne om det.

”Det är klart jag vill.” Hon kisar beräknande på mig. ”Och jag har faktiskt lust med lite samkönat sexuellt utbyte, så du får allt ta av dig de där kläderna.”

Kanske håller onkel inte alls på att indoktrinera Mira, och kanske är allt med Vico väldigt oskyldigt. Kanske är jag brunögd, trots allt.

EN RAS. ETT BLOD. ENEN ÅR.

Herre
h folket

LISA HÅGENSEN

PUBLIKED II

Herrefolket - Lisa Hågensen - storpocket (9789198918168...

Köp boken Herrefolket av Lisa
Hågensen (ISBN 9789198918168)
hos Adlibris. Fraktfritt över 249 kr....

adlibris.com